Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ★ nr. 24 (480) miercuri 21 martie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Tinerețe — primăvară

Festivalurile Mondiale ale Tineretului... Cine a trăit măcar unul dintre ele, va păstra mult timp în inimă fagurele luminos și proaspăt al amintirii. Au fost, acele Festivaluri, revărsări mari de voioșie înfrățită, de simțăminte înalte, trainice. S-a vădit în zilele acelea pentru toți ochii și toate urechile că tineretul lumii iubește cu pasiune viața, cîntecul, prietenia. Și s-a mai vădit că el iubește lupta, lupta pentru viitorul pașnic și însorit, pentru fericire. Și a arătat tineretul că știe să lupte!

O chezășie sigură a victoriei, e unirea strînsă. Și tinerețea lumii, care și-a dat mîinile peste ape și munți, e azi un bloc de granit. Federația Mondială a Tineretului Democrat, care la întemeierea ei, în 1945, număra doar 30.000.000 membri, cuprinde azi 85.000.000 tineri din 97 de țări. Ce i-a strîns laolaltă pe studentul sovietic care cercetează în laborator o nouă aplicare pașnică a energiei atomice, pe tînărul francez care muncește într-o uzină de automobile în schimbul unui salariu de mizerie, pe muncitorul chinez care construiește socialismul în patria lui, pe tînărul negru din Congo, care trudește sub arșiță pe plantațiile colonialiștilor?

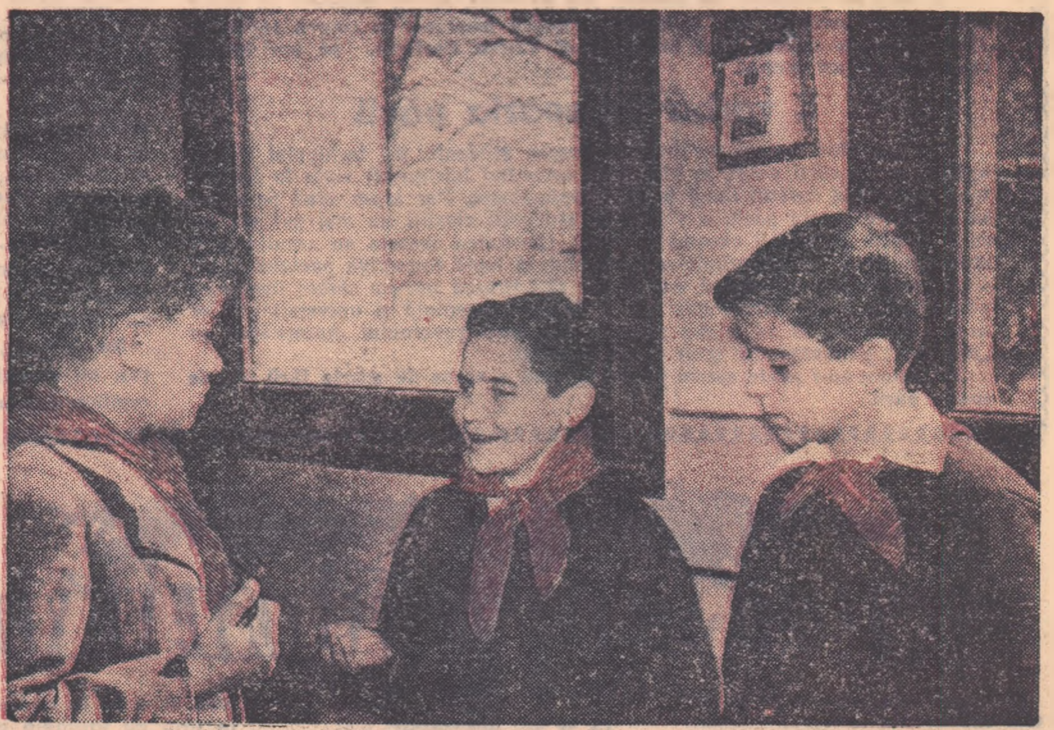
I-a strîns conștiința limpede că numai prin luptă unită, viitorul va aduce pentru toți tinerii lumii împlinirea nădejdiilor, aceiași viață senină.

An de an cresc forțele tineretului. An de an, sărbătoarea scumpă — Săptămîna Mondială a Tineretului — se desfășoară sub semnul unor noi victorii. Săptămîna Mondială a Tineretului, sărbătorită pentru prima oară în 1943, cînd încă mai bubuiau tunurile războiului, cuprinde zilele dintre 21—28 martie. E un simbol minunat, pentru că zilele acestea sînt cele dintîi după echinocțiul de primăvară, vremea cînd șuvoaiele năvalnice sparg zăgazurile de gheață, cînd primăvara se revarsă biruitoare pe pămînt, în toată frumusețea ei. Asemeni primăverii, tinerețea înfrînge obstacolele, urmîndu-și cu pași siguri calea spre viitorul de lumină...

Acum, în 1956, tinerii de pretutindeni sărbătoresc Săptămîna lor Mondială prin luptă și mai dîrză. Tinerii din țările lagărului păcii și al socialismului își înzecesc strădaniile pentru a face mai înfloritoare viața popoarelor lor. Cei din țările capitaliste și coloniale își intensifică lupta pentru drepturi, pentru condiții omenești de muncă, pentru eliberarea națională. Efortul comun al tuturor tinerilor lumii pentru făurirea unei păci trainice sporește, sprijinit pe siguranța că războiul nu mai e de neînlăturat, că există posibilitatea înțelegerii pașnice între state. F.M.T.D. și U.I.S. au pregătit pentru anul acesta o seamă de acțiuni, ca de pildă întîlnirea tinerelor fete din Europa, sau festivalul tineretului din Asia, acțiuni care vor duce la o mai apropiată cunoaștere între tineri, la cimentarea și mai puternică a prieteniei.

Tineretul din țara noastră, luptător activ în marele front al F.M.T.D., cinstește și el din plin Săptămîna Tinereții. Munca lui înflăcărată pe șantierele patriei, e cea mai bună mărturie despre aceasta.

A început ultimul pătrar

Incă o foaie s-a rupt din calendar. Noua zi a adus însă o veste: a început ultimul pătrar al anului școlar. E perioada cînd se începe repetarea materiei din urmă.

Foto Gr. PREPELIȚĂ

Prima oară la volan

Băieții din clasa a VII-a nu-și mai amintesc cine a adus vestea că se înființează un cerc de tractoriști în școala lor. Dar de înscris, s-au înscris în grabă, aproape toți. In vremea asta, Adalbert privea nepăsător la cei care se bucurau de vestea cea nouă.

— Cum, tu nu te înscrii? îl întrebă mirat Zoltan. Auzi, să conduci tractorul! E un lucru strașnic.

— Nu, răspunse scurt Adalbert. La un cerc de aviație aș fi primul. Să zbori cu avionul, acolo zic și eu iscusință.

— Ce știi tu?! Eu am fost la S.M.T. și... (Aici însă se opri, căci n-avea cu ce să se laude. A dat tîrcoale pe acolo de multe ori, a privit cum se reparau tractoarele, cum plecau din nou la lucru dar de lăsat la vola[n] nu l-a lăsat nimeni, nici măcar o clipă). Zoltan s[e] întoarse întrebînd cu nerăbdare:

— Cînd ziceți că este prima lecție, miercuri? — Să mai spună cineva de la S.M.T. că n-am voie la volan. Eu voi fi primul.

— Ehe, crezi că așa merge?... Intîi trebuie să învățăm...

— Cum să învățăm?, să citim povești despre tractor? Sus pe tractor! Asta înseamnă să înveți să conduci.

★

După ce au început lecțiile, Zoltan și ceilalți băieți au văzut că nu e tocmai așa de simplu.

— Mai întîi trebuie să cunoști bine tractorul, le-a spus tovarășul Lakatos, mecanicul controlor de la S.M.T.

In primele lecții au aflat care sînt muncile agricole la care folosește tractorul. Apoi au învățat despre părțile componente ale acestuia, urmărind desenele pe planșele mari aduse în clasă.

Nu știu cum, dar Adalbert privi așa, din întîmplare, planșele cu pricina, și tot căutînd să afle rostul pieselor desenate, tot ascultînd discuțiile pline de interes ale celorlalți ceru hotărît:

— Băieți, înscrieți-mă și pe mine în cerc.

In sfîrșit, au fost anunțați că lecția următoare se va ține la S.M.T.

★

In ziua aceea, dimineața s-a scurs mai greu ca altădată. Intr-una din recreații, Ludovic și Alexandru priveau pe fereastră.

— Dacă nu încetează gerul și vîntul ăsta năprasnic să știi că nu mai putem merge azi la S.M.T., spuse unul dintre ei. Celălalt privea tăcut pe fereastră gîndind parcă acelaș lucru.

După amiază, cu toate că vremea nu se schimbase, băieții străbăteau voinicește drumul de la școala lor, din Episcopia Bihorului, spre S.M.T.

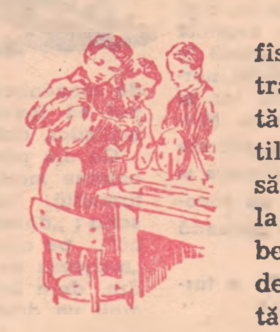
Niciunul n-a întîrziat. De lipsit, nici vorbă. Acolo au întîlnit pe tovarășul Lakatos și împreună au studiat motorul tractorului, de astă dată însă, avîndu-l în față.

Și cine credeți că era mai nerăbdător să se urce primul la volan? Zoltan? Nu. Adalbert, care dealtfel visează să devină aviator.

Vă întrebați poate care dintre ei va deveni tractorist. Cîți vor fi anume nu se poate ști de pe acum, dar că printre viitorii tractoriști se vor număra și unii dintre învățăceii de azi, e lucru sigur.

Florica BĂLAN

Un cerc nou

Victor și Elisabeta se fîstîciră puțin cînd intrară pentru prima dată în cabina telegrafiștilor. Nu știau încotro să-și îndrepte privirile: la aparatul morse, la benzile de hîrtie ce se desfășurau de pe o roată, la hărțile de pe pereți... Totul era aci interesant.

— Nu vă temeți, îi îmbie un tînăr care, se vede, lucra acolo. Apropiați-vă, uitați-vă bine la ele.

Copiii se uitară neîncrezători la tovarășul Chelaru Aurel. (Au aflat mai tîrziu că așa îl cheamă pe tînăr). Oare nu cumva îi ia în rîs?

Puțin după aceea, Chelaru află ce anume-i mînase pe cei doi pionieri în cabina sa.

— Am vrea să învățăm și noi telegrafia...

★

Peste cîteva săptămîni, în Școala de 7 ani din Piatra Olt, a avut loc o adunare neobișnuită. Se anunța că s-au primit de la Clubul C.F.R., care-i patronează, aparatele necesare cu ajutorul cărora se va înființa un cerc de telegrafiști și unul de electricieni. Cercurile s-au înființat în scurt timp după adunare. Pînă acum, cu ajutorul utemistului Chelaru Aurel, conducătorul cercului, pionierii au învățat să citească literele pe banda de hîrtie, și au început să lucreze și la aparate.

AL. MIHU

Tineri din lumea întreagă, Pentru pace la luptă pornim...

Tinerii se întîlnesc, se cunosc. Nu de mult, aceşti francezi au făcut o vizită la Moscova. Aici ei au legat multe prietenii cu tinerii sovietici. Pe bulevardul acesta, anul viitor, la al VI-lea Festival, se vor întîlni tineri de pe tot globul.

E vorba de soarta păcii

Inainte, cînd auzeai vorbindu-se despre studenţi, ţi-i închipuiai îndată aplecaţi peste cărţi vechi, în biblioteci, cercetînd înfriguraţi viaţa în laboratoare, ascultînd cursuri lungi în săli impunătoare. Dar acum, cînd pe străzi se hotărăşte soarta păcii, a viitorului, studenţii cinstiţi nu mai pot sta închişi în săli. Strada îi cheamă la luptă. Chemarea aceasta au ascultat-o şi studenţii din Irak. Alăturîndu-se poporului, ei luptă împotriva pactului agresiv, războinic, de la Bagdad, care poate să-i tîrască într-un război împotriva prietenilor din alte ţări. Pactul de la Bagdad ameninţă şi universităţile lor dragi. De aceea ei au trimis proteste puternice guvernului. Autorităţile au „răspuns", eliminînd din şcoli 42 de studenţi.

Dar nimic nu-i poate speria pe tineri, cînd e vorba de soarta ţării lor, de soarta păcii.

Libertate Ciprului!

Nu trece zi, în care ziarele şi posturile de radio să nu comunice veşti, despre evenimentele din insula grecească Cipru, ocupată de colonialiştii englezi. Pe această mică insulă nu se găsesc nici diamante, nici petrol, nici plantaţii mari de cacao, ori alte comori. Totuşi colonialiştii nu vor să plece de pe acest pămînt, care nu este al lor. Ei construiesc pe insulă aerodromuri şi cazărmi, voind s-o transforme într-o bază militară. In ultimele săptămîni, întîmpinînd în planurile lor rezistenţa eroică a poporului, ei au adus aici adevărate trupe de război, pornind o represiune sîngeroasă împotriva locuitorilor paşnici.

Insă nimic nu-i poate stăvili pe ciprioţi, în lupta lor dreaptă. Mulţi au căzut, dar în locul lor s-au ridicat alţii.

Ca la orice luptă dreaptă, şi în Cipru, tinerii se află în primele rînduri. O puternică demonstraţie a tineretului a avut loc la Nicosia. Poliţiştii au aruncat bombe lacrimogene. Tinerii le-au răspuns cu o ploaie de pietre şi sticle. Semnalul luptei l-au dat elevii, din clopotniţa unei biserici. Poliţiştii au cucerit cu multă greutate turnul, dar a doua zi, în zori, clopotele au răsunat din nou, chemînd la luptă.

Nu de mult, copiii din satul miner Zeros, au organizat şi ei o manifestaţie a copiilor, condusă de un băiat de 12 ani.

Tinerii cinstiţi din toată lumea, sînt alături de prietenii ciprioţi. Ei cer, într-un glas: „Colonialişti, căraţi-vă acasă!", „Libertate Ciprului!".

Tinerii din Anglia participă în număr tot mai mare la acţiunile şi manifestaţiile îndreptate împotriva războiului. In fotografie vedeţi tineri englezi care cer reducerea stagiului militar.

ÎN CODRII GIUMALĂULUI

In codrii seculari de pe muntele Iacob, din masivul Giumalăului, dimineaţa se ridica luminoasă. Vîntul se strecura cu foşnet mătăsos printre molizii uriaşi. La pîrîu veniseră, ca în toate dimineţile, sălbătăciunile pădurii spre a se adăpa. Ciutele au ciulit însă pe neaşteptate urechile şi făcînd un salt, au dispărut în adîncimile codrului. Urşii au mormăit a supărare, în felul lor, şi s-au tras şi ei de la pîrîu. Mistreţii cu pui dungaţi ca zebrele s-au adăpostit în nişte viroage şi chiar şi rîşii cei fioroşi au socotit că e mai bine să se ascundă pe undeva.

Ce se întîmplase? Ce a turburat oare viaţa pădurii?

In inima codrului, într-o poeniţă de pe malul firicelului de apă repede şi cristalină, s-a oprit un grup de oameni. Purtau pe umeri topoare grele şi ţapine.

— Aici e bine, tovarăşe inginer, a spus unul dintre ei. Pe firul pîrîului instalăm jilipul, iar în poiană ridicăm cabanele pentru oameni.

Inginerul, un om tînăr, voinic, cu părul bălai şi ochii albaştri, a cercetat cu atenţie împrejurimile, a scos din buzunar o hartă şi a însemnat ceva.

— E nimerit locul, tovarăşe Macovei....

— Să fie într-un ceas bun — a răspuns vesel acesta. Hai să ne apucăm de lucru, băieţi!

Şi topoarele, ca nişte pliscuri de ciocănitoare uriaşe, au început să lovească în trunchiurile molizilor, doborîndu-i.

Ca din pămînt au răsărit nişte cabane mari. Pe una s-a pus o firmuliţă, tot de lemn, pe care scria: „dormitor". Pe alta „cantină", pe alta „clubul", „uzina", „magazia de alimente". Prin codru, de-a lungul pîrîului, s-a croit un drum destul de lat ca să poată intra un autocamion şi, într-o bună zi vieţuitoarele pădurii au fugit înspăimîntate de răpăitul maşinilor care cărau cît era ziua de lungă tot felul de lucruri de jos, din vale.

Aşa şi-a început activitatea brigada de muncitori forestieri a tovarăşului Macovei Vasile, în codrii Giumalăului.

A venit toamna şi a trecut şi ea. Peste codru s-au abătut viscolele reci, aducătoare de nea. Urşii s-au ascuns în bîrloguri, lupii mînaţi de foame au pornit la vînătoare pe urmele ciutelor şi cerbilor. Veveriţele n-au mai ieşit din scorburile lor. Dar, de data aceasta, codrul nu s-a cufundat în obişnuitu-i somn de iarnă. Pe drumul troienit al pădurii, autocamioanele continuă să urce şi să coboare. La cabane e un dute-vino necontenit. Au sosit în pădure tot mai mulţi muncitori. Din căsuţele de lemn pe care scrie „uzina" s-au întins prin codru, pînă sus pe creasta muntelui, fire purtătoare de energie care pune în mişcare fierăstraele electrice. De-a lungul pîrîului oamenii au croit din trunchiuri lustruite un jghiab, numit jilip, pe care alunecă cu bubuit de tunet molizii, ca nişte catarge imense. De dimineaţă pînă în noapte pădurea răsună de zumzetul metalic al fierăstraelor, de loviturile de bardă ale celor care curăţă trunchiurile tăiate, le cojesc şi apoi le corhănesc, adică le trag cu ţapinele pînă la jilip. La capul jilipului, ţugaşii agaţă trunchiurile cu ghiare de oţel şi lanţuri şi le trag cu cai şi boi, pînă la locul de încărcare. De aci sînt puse în autocamioane, care le transportă pînă în valea Putnei, la fabricile de cherestea, sau în gări de unde pornesc spre alte fabrici, fie de hîrtie, fie de celuloză sau de mobile. Mulţi dintre molizii uriaşi ai codrilor Giumalăului devin mîndre catarge de vapoare care vor brăzda întinsul mărilor. Coaja copacilor este adunată cu grijă şi trimisă în tăbăcării, unde este folosită pentru bogatul ei conţinut de tanin.

In felul acesta, nemăsurata bogăţie a codrilor patriei noastre este pusă în valoare, spre binele oamenilor muncii, pentru construirea socialismului.

Cînd coboară noaptea, la cabane se aprind luminile vii ale becurilor electrice. Oamenii vin de la muncă. In sala clubului cu pereţii înmiresmaţi de răşină, stau la mese şi joacă şah sau citesc cărţi din bibliotecă. Alţii s-au adunat în jurul aparatului de radio, citesc ziarele, care le sosesc în fiecare zi. Şeful de brigadă şi un inginer stau într-un colţ mai liniştit şi-şi fac socotelile:

— Trebuie să dăm un metru cub de lemn, de om, pe zi, spune inginerul.

— Dăm mai mult, tovarăşe, spune mulţumit şeful de brigadă. Dăm chiar şi un metru şi trei sferturi pe zi, de om. Dimineaţa mai cîntă încă pasărea în vîrful copacului, iar la lăsatul serii trunchiul se află în fabrică. Ne-am organizat brigada după modelul tovarăşilor sovietici de la Kirişin. Oamenii brigăzii noastre taie dimineaţa copacul şi tot din brigada noastră sînt şi aceia care îl incarcă în aceeaşi zi în autocamioanele fabricii. Sîntem doar o brigadă complexă!

Peste codru s-a ţesut tăcerea nopţii de iarnă. La cabane, s-au stins de mult luminile. Sălbătăciunile pădurii s-au obşinuit cu forestierii. Ciutele ştiu că atunci cînd sînt hărţuite de lupi găsesc apărare în apropierea caselor de lemn. Ba găsesc chiar şi de mîncare. Cîte un moş Martin trezit din somunu-i de iarnă de înaintarea neconenită a fersătraelor ocoleşte pe departe cabanele, mormăind nedumerit.

Xenia Al. CALISTRAT

VEŞTI DIN ANTARCTICA

In legătură cu activitatea expediţiei sovietice în Antarctica, agenţia TASS a transmis zilele trecute următoarea ştire:

La 7 martie, nava Diesel-electrică „Obi", navigînd dinspre Marea Davis în direcţia est, a descoperit un arhipelag alcătuit din trei insule care pînă în prezent nu figurau pe hărţile geografice.

Anunţînd noua descoperire geografică a expediţiei antarctice sovietice, membrii expediţiei şi marinarii propun ca noul arhipelag să fie numit „Insulele 8 Martie", în cinstea Zilei Internaţionale a Femeii.

Două filme de desene animate

Priviţi în fotografiile alăturate două imagini din filmele de desene animate „Torta de ciocolată" şi „Povestea vulpoiului" care vor rula în completarea filmului „Nufărul Roşu".

Din experiența pionierilor sovietici

UN OM NECESAR

La prima adunare a colectivului de conducere al unității, Sașa Sașkov stătea într-un colț și frunzărea revista „Pionier". El nu era însă indiferent la cele ce se discutau la adunare. „Desigur, este bine că Lena Hodeakova a fost aleasă președinta unității, — se gîndea băiatul. Ea știe să lucreze". Și cu toate acestea, Sașa dorise foarte mult să fie ales el președintele unității, — aceasta nu numai pentru faptul că este o sarcină de răspundere și de onoare, ci și pentru că președintele are o muncă bine stabilită. Cînd Liuda Vlasova a fost aleasă stegara unității, iar Valeria Sazonova — redactor al gazetei de perete „Fii Gata !", dispoziția lui Sașa s-a stricat cu totul. „Inseamnă deci că fac parte doar pe hîrtie din colectivul de conducere. Te pomenești că mai tîrziu o să mă și critice : „Sașkov nu face nimic !".

Dar în acest moment, Valentina Feodorovna, instructoare, spuse:

— Știu că lui Sașkov îi place să joace șah. Ce părere aveți, îi putem încredința organizarea unui campionat de șah în cadrul unității ?

Sașa s-a bucurat. Șahul îi plăcea foarte mult și el a primit cu bucurie propunerea instructoarei. A doua zi, Sașa a venit la redactorul gazetei de perete și l-a întins o coală de hîrtie.

— Publică acest anunț, — îl rugă el. Este vorba de campionatul de șah.

Sașkov a trecut prin toate clasele și a stabilit de comun acord că elevii vor aduce pentru campionat șahurile de acasă. In camera pionierilor, unde urmau să aibe loc campionatele în cadrul detașamentelor, au fost aduse în scurt timp 10 jocuri de șah. Sașkov a stabilit cine cu cine urma să joace și campionatul a început.

Sașa nu este numai un jucător de șah. El este și un mare amator de tehnică. La expoziția care a avut loc anul trecut el a adus rafturi lucrate de el și obiecte pirogravate.

— Trebuie să organizăm și anul acesta o expoziție asemănătoare, spuse într-o zi Sașa, Lenei Hudeakova. Este timpul.

— Apucă-te de această treabă, — spuse președinta unității.

In felul acesta, Sașa Sașkov a primit o nouă sarcină. El a strîns pe președinții de detașamente și le-a povestit despre cele ce urmau să fie făcute. Ei au stabilit că înainte de deschiderea expoziției în toate detașamentele să se țină adunări cu tema „Ce știm să facem".

Primele lucrări pentru expoziție au și sosit. Vitea Burov, elev în clasa a VII-a B a adus un aparat de radio cu 3 lămpi, Galia Popova elevă din clasa a III-a a adus o casetă.

Sașa Sașkov este mulțumit. El nu figurează doar pe hîrtie în colectivul de conducere al unității. Sașa, este un om necesar !

Orașul Tambov
Școala medie nr. 19

V. VELIKANOV

Expoziția de artă plastică indiană

Expoziția de artă plastică indiană ce s-a deschis de curînd la București, e vizitată cu drag de cetățenii capitalei. Lucrările expuse aici sînt mărturii emoționante despre arta plină de finețe și măestrie a poporului indian.

NIBRATON CHATTERJI :
O fată din Santal

VINA Detașamentului

In ușa clasei se ivi capul unei fete din clasa a V-a. Cîteva clipe, fata cercetă cu privirea șirurile de bănci.

— Eva n-a venit astăzi la școală ? — întrebă ea.

— Eva ? Dar Eva nici nu mai învață la noi ! — i se răspunse. Eva învață acum la altă școală.

— Cum asta fetelor ? Doar săptămîna trecută era încă aici...

— Era, dar acum am scăpat de ea. A fost mutată disciplinar.

...Mutată disciplinar ! Aceasta este una din măsurile cele mai grave luate față de indisciplinați. Oare cu ce s-a făcut vinovată Eva ca să primească o asemenea pedeapsă ?

Eva B. a învățat împreună cu fetele din clasa a VI-a încă din primul an de școală. A învățat bine tot timpul, așa că niciodată n-a trebuit să dea de două ori acelaș examen. In clasa a IV-a a primit cravata roșie. In schimb Eva avea multe „ciudățenii" în purtarea ei.

Odată, a fost scoasă la tablă să răspundă la lecție. Eva a început să povestească liniștit, fără grabă. La un moment însă i se păru că două fete din clasă rîd de ea. Eva amuți pe dată și se întoarse spre fereastră.

— Eva, povestește mai departe, o îndemnă tovarășa profesoară.

— Nu mai povestesc nimic, răspunse Eva obraznic. Puneți-mi 2. Nu am nevoie să rîdă altele de mine.

In zadar i s-a explicat că cele două fete n-au rîs de ea. Eva s-a încăpățînat într-atîta, încît și-a luat geanta și-a plecat acasă.

— Dar asta e nemaipomenit ! se revoltară, pe bună dreptate, fetele din colectivul de conducere al detașamentului. Nu trebuie să-i mai „înghițim" toate mofturile ei.

Și de atunci n-a fost adunare, n-a fost număr la gazeta de perete, n-a fost prilej în care să nu se arate că „Eva are o purtare care lasă foarte mult de dorit". Dar Eva nici nu s-a sinchisit.

— Nu merge ! și-au spus fetele din colectivul de conducere. Hai s-o luăm cu binișorul, poate că așa facem treabă.

Și așa a rămas stabilit. Putea Eva să facă orice i-ar fi trăznit prin cap, n-o ținea nimeni de rău.

Odată, Nistoran s-a dus la Eva acasă. Era într-o seară de iarnă.

— Vai, Daniela, ce bine că ai venit ! se bucură Eva. Grozav mă mai plictisesc acasă. Citesc, citesc, apoi mă apucă plictiseala.

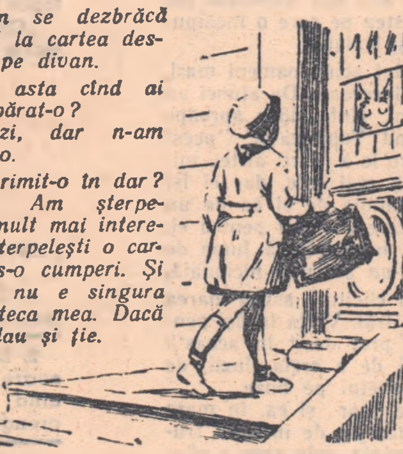
Nistoran se dezbrăcă și se uită la cartea deschisă de pe divan.

— Dar asta cînd ai mai cumpărat-o ?

— Astăzi, dar n-am cumpărat-o.

— Ai primit-o în dar ?

— Nu ! Am șterpelit-o ! E mult mai interesant să șterpelești o carte decît s-o cumperi. Și doar asta nu e singura din biblioteca mea. Dacă vrei, îți dau și ție.

Nistoran rămase încremenită. Ce să-i spună ? Că-i rușinos ? Că nu e demn de-o pionieră ? Dar astea le știa și Eva ! Nistoran nu i-a spus nimic în seara aceea, nici a doua zi și nici în alta. N-a spus nimănui. Totuși isprava asta s-a auzit curînd și în școală.

...Lucrurile n-au putut să meargă multă vreme așa. Eva a început să se poarte într-atît de obraznic, și cu colegele și cu tovarășele profesoare, încît nu se mai putea să rămînă în școală. Consiliul pedagogic a hotărît mutarea ei la altă școală.

*

Toate acestea s-au întîmplat într-o școală din orașul Lugoj. Una din băncile clasei a VI-a a rămas acum cu un loc gol. Dar se pare că lucrul acesta nu le neliniștește pe fete, ci dimpotrivă.

— Noi am făcut tot ce-am putut ! — spun fetele din colectivul de conducere. Detașamentul nostru n-are nici o vină.

Și totuși fetele nu au dreptate. Detașamentul n-a făcut totul, sau mai bine zis, n-a făcut ceea ce trebuia să facă. Eva era singură acasă. Părinții ei plecau la lucru iar Eva n-avea nimic altceva de făcut, decît să-și învețe lecțiile sau să citească. Eva își învăța repede lecțiile, citea ceva din cărți apoi... apoi se plictisea.

Fetele știau aceste lucruri, dar nu s-au gîndit niciodată s-o atragă pe Eva în muncile detașamentului, să-i găsească și ei o ocupație care s-o pasioneze. Și dacă detașamentul nu i-a găsit, și-a găsit ea singură : șterpelitul cărților !

Iată care e vina detașamentului.

V. BIRGAOANU

Își îngrijesc la timp grădina

Era o după amiază plăcută de sfîrșit de iarnă. Soarele, chiar „cu dinți" fiind, te îmbia parcă mai mult decît pînă acum la joacă. Pionierii ce treceau grăbiți pe stradă însă, nici nu-l băgau în seamă. Aveau cu ei casmale, greble, bidinele, găleți, cu care voiau să ajungă mai repede la școală. Ziua este încă mică și pînă-n seară vor să lucreze cît mai mult pe lotul lor școlar

— Ei, ce facem acum — întrebă președintele unității, cum o să arate grădina noastră ? In cele din urmă se înțeleseră să facă alei cu flori, iar sub pomii mai mari să pună bănci. N-a fost trecută cu vederea nici propunerea ca să se aducă bălegar pentru îngrășarea pămîntului. De fapt, asta era problema cea mai complicată. De unde să se ia atîta îngrășămînt? Deocamdată se apucară de săpat. Dar tare bine ar fi fost să fi avut acum la îndemînă îngrășămînt.

Cineva care ar fi privit grupul cu atenție, ar fi observat că, la un moment dat, din grup se desprind doi pionieri care, după ce șușotesc puțin între ei, dispar ca prin minune din curtea școlii. Să fi fugit oare de la această muncă ? Nu prea ne vine a crede. Doar Mărgineanu Nicolae din clasa a V-a B, și Mitrofan Nicolae dintr-a IV-a B au fost primii care s-au apucat de lucru. Dar să-i urmărim. Oare unde se duc ? Iată, au ajuns acasă. Cu ajutorul părinților, au încărcat două care cu îngrășămînt. Acestea erau demult promise unității de către părinții celor doi pionieri. Numai că cei doi băieți îi rugaseră să păstreze taina. Voiau să facă o surpriză unității.

Cînd au intrat pe poarta școlii îndemnînd cu glas tare caii, pionierii au rămas întîi uimiți, apoi i-au întîmpinat cu un chiot de bucurie. Așa că, după cum vedeți, surpriza pregătită de cei doi Nicolae, a fost într-adevăr... surpriză.

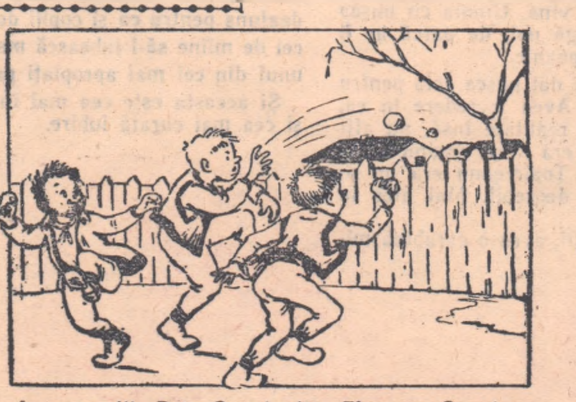
Acum, grădina se transformase într-un adevărat șantier. In timp ce ceilalți săpau pămîntul și-l amestecau cu îngrășămînt, Lupan Dominic, Burdea Victor, Solomon Vasile și alți pionieri, „cunoscuți" încă de anul trecut de pomii pe care chiar ei îi sădiseră, săpau acum în jurul lor, tăiau crengile pe care se aflau larve de omizi, formau coroana pomilor tineri care începeau să se dezvolte. „Zugravii" veniți și ei din urmă îi văruiau și, grăbiți, se îndreptau spre parcelele pe care la cererea „grădinarilor" trebuiau să le însemne.

Spre seară, cînd totul fu orînduit, harnicii grădinari își curățară uneltele și bucuroși de treaba făcută, se îndreptară spre casele lor. In zilele următoare îi așteptau noi treburi (curățatul de buruieni, udatul florilor, al răsadurilor, și cîte altele). Grădina trebuie doar îngrijită și la vară, și-n timpul vacanței.

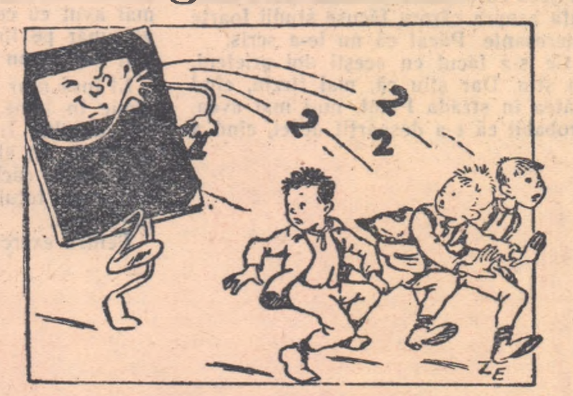
In curînd, în jurul școlii se va întinde un covor multicolor din flori și verdeață. Pionierii unității nr. 1 din Alba Iulia se gîndesc cu plăcere că primăvara bate la ușe. Poate veni. Totul este pregătit.

D. FREAMAT

Cînd îți furi singur căciula...

In recreații, Bria Constantin, Florescu Constantin și Luncanu Eugen se distrează svîrlind în trecători cu bolovani...

...iar în ore, catalogul se distrează aruncînd în voinicii noștri cu lucruri mult mai neplăcute decît niște simple pietre...

(După o corespondență primită de la Lucia Țiganceș, clasa IV, satul Recea, comuna Răcătău, raionul Bacău)

70 de ani de la nașterea lui

G. TOPÎRCEANU
prieten al copiilor

Demostene Botez

Cine nu cunoaște poeziile lui Topîrceanu? Sînt mii de oameni, tineri și mai în vîrstă, care-i știu poeziile pe dinafară.

Dar pe Topîrceanu, ca om, îl cunosc foarte puțini. Din mai 1937, cînd s-a stins, au trecut aproape douăzeci de ani. Din cei care l-au cunoscut mai sînt puțini în viață. Dar, și în afară de asta, el nu era un om care să lase pe oricine să se înghesuie la prietenia lui. Poate fiindcă strămoșii săi vor fi avut de îndurat mult de la cei care-i stăpîneau, Topîrceanu se ferea de oameni; nu avea încredere în ei. Prefera să stea în odăița lui, totdeauna modestă, ca o cameră de student, și să citească, să scrie în voie, sau... să se „joace" adică să se distreze singur și să amuze și pe alții. Iși cheltuia astfel imaginația lui bogată.

Da! Să se „joace". Căci lui Topîrceanu nu-i plăcea să ia în serios nici greutățile vieții. Le înfrunta senin, bine dispus, fluierînd doar în surdină, un cîntec drag. Chiar cînd îl rodea vreo supărare, n-o arăta altora. Nu l-am auzit niciodată plîngîndu-se de ceva, nici chiar marelui său prieten, maestrului Mihail Sadoveanu. Era un om mîndru.

Spuneam că-i plăcea să se joace. Așa, în odăița lui de pe strada Păcurari din Iași, atunci cînd l-am cunoscut întîia oară, — trebuie să fi fost prin anul 1913, — avea o stăncuță și o broască țestoasă. Erau prietenii lui. Broasca țestoasă nu știu de unde-o scosese. Sta mai tot timpul sub pat, de unde ieșea, scoțînd labele ca niște mînuțe grăsuțe, numai ca să mănînce. O vedeai atunci prin mijlocul camerei ca o ciudată frunză de platan, adusă de vîntul toamnei pe fereastră. Dar broasca asta era un prieten tăcut și morocănos, de parcă nici n-ar fi fost o vietate.

In schimb stăncuța era vie, prietenoasă și deșteaptă foc. Topîrceanu o culesese, pe cînd era pui, cu galben pe la gură, din grădina bisericii Sfînta Paraschiva care era chiar în fața ușii. Căzuse pesemne din cuibul ascuns în clopotnița bisericii. Stăncuțe bătrîne, mame, tați și bunici, îi făcuseră mare alai, învîrtindu-se pe sus, și făcînd o gălăgie asurzitoare.

Stăncuța asta crescuse în casă, la cald, și avînd de mîncare tot ce voia. Se îmblînzise de tot, ca o pasăre domestică. Asta-l cunoștea pe Topîrceanu și de cîte ori intra el în casă alerga țopăind în calea lui ca să-l întîmpine cu un ușor croncănit care voia să fie drăgăstos.

Dacă întîrziai, ca musafir, în odăiță, stăncuța te adopta ca pe un prieten. Ți se suia pe umăr, cobora încet pe piept, îți trăgea cu ciocul ei negru, cîte un fir de păr din cap. Avea la gît niște pene delicate, dese, de culoare cenușie, de parcă ar fi încărunțit de bătrînețe. Și avea doi ochi rotunzi, ca două gămălii de bold, expresivi și teribil de ageri.

Odată, întîmplîndu-se lîngă ușă, a ieșit afară dar în curînd s-a întors... acasă.

Topîrceanu iubea nespus de mult animalele mici, păsărelele, gînganiile. Ceva din această dragoste străbate în poeziile lui, căci aceste mici vietăți erau pentru dînsul universul, lumea cu care se simțea bine.

Ajunsese, prin această dragoste, să le cunoască, să știe ce le place și ce nu, să le descifreze caracterul, să le pătrundă viața.

Acolo, în Păcurari, Topîrceanu era vecin cu un bătrînel, Mihai Pastia, un om de-o blîndețe nemaipomenită, care venea și el, în fiecare zi în redacția revistei „Viața Romînească".

Dar, cu Pastia nu putea să se joace. Se juca cu broasca țestoasă și cu stăncuța asupra cărora făcuse studii foarte interesante. Păcat că nu le-a scris.

Ce s-a făcut cu acești doi prieteni, nu știu. Dar știu că, mai tîrziu, cînd stătea în strada Palat, nu-i mai avea. Probabil că s-a despărțit de ei, cînd a venit războiul și a trebuit să plece pe front, lăsîndu-i pe fiecare în „patria" lui, pe broască undeva, într-un lac cu margini de nămol și verdeață, iar pe stăncuța în văzduh. Dar acolo, cu siguranță, n-au mai dus-o atît de bine ca în odăița lui. Poate, cine știe, vor fi făcut greșala să creadă că toți oamenii le sînt prieteni ca Topîrceanu, și vor fi pățit ceva.

Cînd mergeam cu Topîrceanu la vînătoare, pe el îl interesa mai puțin vînatul. Il atrăgeau mai mult sumedeniile de gîze și gîngănii din iarbă, din miriște, cînd stăteam într-un popas. Era în stare să se uite la ele, ceasuri întregi. Mă mir chiar, cum se îndura să vîneze, să împuște iepuri.

Dar Topîrceanu, „se juca" cu o mare pasiune, și cu diferite lucruri. Ii plăceau foarte mult armele vechi și arta cu care sînt lucrate. Era sărac. Nu avea bani cu care să-și satisfacă această pasiune. Dar făcuse ce făcuse, și căpătase cîteva pistoale vechi cu mînerul încrustat, cu țeava împodobită ca un filigram. Avea și cîteva hangere

vechi, și baltage și săbii artistic făcute.

Săbiile și hangerele nu avea cum le desface, dar pistoalele le desfăcea, șurub cu șurub, cu o pasiune în care era laolaltă și curiozitate științifică și ceva din plăcerea unui copil care vrea să demonteze și să afle mecanismul unei jucării. Le ungea apoi frumos și le alcătuia la loc, fără greș. Poate că, în asta, străbătea cine știe ce înclinațiune spre mecanică. Dar eu cred că, mai presus de orice, era în această ocupațiune și plăcere de artist, și una de suflet curat, pur, ca de copil. Poate că, în copilăria lui de băiat sărac, tînjise după jucăriile pe care le vedea în vitrine sau la alți copii, și își satisfăcea acum, plăcerea pe care nu putuse să o aibă atunci.

Nici pușca lui de vînătoare nu era la fel cu ale altora. Era un model vechi, marca „Ideal". O pușcă antică, ale cărei mecanisme de închizător erau cu totul originale. Nici nu știu la ce „muzeu" a putut s-o găsească. Avea niște țevi lungi care, atunci cînd o purta cu cureaua trecută peste umăr, îi trecea pe deasupra capului cu vreo două palme, de parcă ar fi avut un horn.

Și pe asta o desfăcea mereu și o monta la loc. Și nu numai acasă, dar chiar pe cîmp sau în pădure, în timpul vînatului, cînd ne odihneam puțin la amiază. Odată a pierdut prin iarbă un șurub, nu l-a găsit, și-n ziua aceea n-a mai avut cu ce vîna. Umbla cu pușca pe umăr pe lîngă noi, de parcă ar fi fost numai un paznic.

El însă n-ar fi dat pușca asta pentru nimic în lume. Avea încredere în ea, că-l asculta. In realitate însă, nu atît pușca pe cît el era de o vrednicie excepțională, căci Topîrceanu era un ochitor cu totul deosebit. Mai ales ia țintă fixă.

Pentru exerciții, avea o carabină mică, un „Flobert" cu un glonțe cît un bob mic de mazăre. Cu pușculița asta subțioară, îl vedeai de multe ori pe străzile mai dosnice din cartier, cu un grup de băieți între 7 și 10 ani, bunii lui prieteni. Căci Topîrceanu iubea foarte mult copiii la vîrsta asta, cînd imaginația aprinsă și spiritul de aventură e în fierbere.

Nu știu ce și vor fi închipuit acei mici prieteni; poate că se vor fi crezut debarcați pe vreo insulă necunoscută de pe coastele Africei, căci îl întovărășeau pe Topîrceanu, cu un aer de mare vitejie, și se uitau la pușculița lui ca la o teribilă armă ucigătoare.

De ucis însă, nu ucideau nimic. Topîrceanu le făcea numai demonstrații de tras la țintă. Trăgea în muchia unei cărți de vizită prinsă în scîndura unui gard sau, chiar, în vreo cioară sau vrabie, dar atunci numai în coadă, pentru ca cel mult să-i zboare o pană. Pana zbura aproape totdeauna, vîntul o învăluia luînd-o pe sus, și copiii alergau după ea, ca după un mic planor avariat.

In aceste expediții care se repetau des, Topîrceanu știa să se adapteze la mentalitatea copiilor, dîndu-le acestora impresia că el nu-i de cît unul de-ai lor, mai mare, și întărindu-le iluzia pe care și-o făceau. El vorbea cu ei, exact ca un prieten.

De aceea, în stradă, în fața căsuței în care locuia, vedeai după amiezile cîte unul sau doi dintre acești băiețași, așteptînd să vadă dacă iese sau nu cu pușcuța care făcea minuni, acest mare prieten al lor pe care și ei îl iubeau ca pe-un erou din cea mai fermecătoare carte de aventuri.

Topîrceanu, de altfel, își da toată silința să fie cît mai ingenios și mai original în născocirile cu care le exalta imaginația. Și, stăpînit și el de propria lui imaginație, izbutea întotdeauna să-i amuze.

Dar, mai cu seamă, copiii maestrului Sadoveanu, pe atunci încă mici, se bucurau nespus de acest dar de magician al lui Topîrceanu.

La vila de la Copou în care locuia maestrul, era grădină mare, și pădurice, în care copiii își petreceau tot timpul liber ca într-un paradis. Topîrceanu venea deseori, vara, în mijlocul lor. Toți îl înconjurau, iar el, fie că le povestea ceva minunat, fie că le făcea tot felul de boscării, fie că le născocea cine știe ce jocuri. Copiii erau fermecați de el. Era mai mult de cît le-ar fi spus cea mai frumoasă poveste, căci povestea pe care o închipuise el, copiii o și trăiau.

Copiii aceia sînt acum oameni mari, oameni maturi, încercați. De atunci au trecut ani și ani, sînt doar aproape douăzeci de cînd Topîrceanu, acest mare meșter care le-a făurit atîtea minunate iluzii, nu mai este, dar ei își aduc și acum aminte de el ca de un fel de vrăjitor care a creiat pentru ei, în copilăria lor, o adevărată lume de basm pe care n-au s-o uite niciodată.

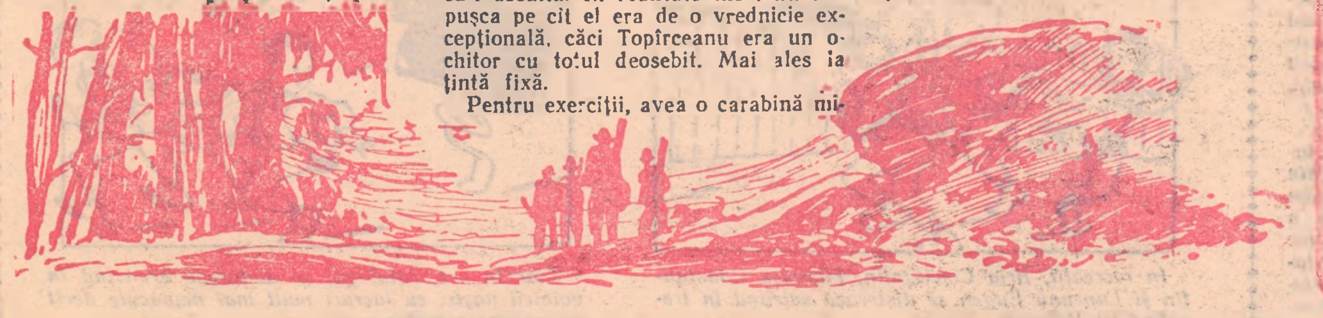
Topîrceanu își cheltuia astfel marea lui bucurie de a trăi. Viața însăși pentru el nu avea preț decît în această libertate deplină de a creia iluzii, de a o trăi cu zîmbetul pe buze.

Opera lui este doar și ea, în mare parte, un minunat joc de imagini frumoase și neașteptate, prin care a căutat să aducă și oamenilor mari, ca și copiilor pe care i-a fermecat, un pic de bucurie și multă multă dragoste de viață.

O! Dacă ar ști copiii de astăzi cum era Topîrceanu într-adevăr, și ce încîntător știa să-i distreze, ce l-ar mai iubi!

Dar farmecul sufletului său, al imaginației sale, acum cînd el nu mai este, străbate din versurile sale, și asta e deajuns pentru ca și copiii de astăzi și cei de mîine să-l iubească mereu ca pe unul din cei mai apropiați prieteni.

Și aceasta este cea mai îndreptățită și cea mai curată iubire.

CINE ȘTIE MAI MULT?

La începutul concursului noi am anunțat că vor fi declarați cîștigători cei care obțin cele mai multe puncte participînd la toate seriile uneia sau celor două etape. In urma propunerii primite din rîndurile participanților vor fi socotiți cîștigători ai concursului cei care obțin punctajul maxim, indiferent de numărul seriilor la care participă.

De pildă, un participant care răspunde la toate seriile dar primește cîte 2 puncte la fiecare va avea 16 puncte în timp ce altul care participă numai la 7 serii și ia cîte 3 puncte la fiecare va avea 21 puncte și deci va fi clasificat înaintea celuilalt.

SERIA VIII-a

PENTRU CLASELE A IV-A ȘI A V-A

1. De ziua nașterii lui, Ionel și-a invitat un număr de prieteni. Cu această ocazie, mama lui a pregătit o tortă pe care a împărțit-o într-un număr de felii egal cu numărul anilor pe care el i-a împlinit în acea zi. Pentru că au lipsit doi din prietenii invitați, i-a revenit fiecăruia din copiii prezenți cîte o felie și un sfert.
Cîți ani a împlinit Ionel în acea zi?

2. Găsiți sinonimele cuvîntului „ceas" și arătați deosebirea dintre ele.

3. Acești munți sînt cei mai bătrîni din țara noastră. Odinioară ei au avut creste înalte și vîrfuri semețe. Știți cum se numesc ei?

4. Pe timpul cărui domnitor orașul Tîrgu-Jiu a fost capitala Țării Romînești?

5. Care este subiectul următoarei fraze?
„Cine se scoală de dimineață departe ajunge".

PENTRU CLASELE A VI-A ȘI A VII-A

1. Caragiale este întemeietorul teatrului comic romîn.

2. De ce în zilele senine petele de soare de sub copaci sînt rotunde, cînd intervalele dintre frunze și crengi au forme atît de variate?

3. Intr-o zi la ora 12 s-a trimis din București o telegramă la Budapesta. Adresantul a primit-o în aceeași zi la ora 11,45. El a rămas surprins și s-a gîndit: cum de s-a întîmplat că telegrama, expediată la ora 12, să ajungă la ora 11,45? Ii puteți ajuta adresantului să dezlege misterul?

4. Așezați o monedă de 50 de bani pe o hîrtie și cu un creion ascuțit desenați-i conturul. Veți obține o circonferință. Duceți un diametru orizontal și unul vertical. Dintr-un punct A de pe circonferință, coborîți o perpendiculară AC, pe diametrul vertical și o perpendiculară AB pe diametrul orizontal. Uniți apoi punctele B și C printr-o linie dreaptă.
Puteți să spuneți care este lungimea segmentului de dreaptă BC fără a mai face vreun calcul și fără a mai folosi vreun instrument de măsurat? Dar să arătați și de ce lungimea indicată de voi este cea justă.

5. Se știe că aerul nu este bun conducător de căldură. De ce totuși el se încălzește atît de repede după ce facem focul în sobă?

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452—52